

E. GANGL:

Povest o rokah.

Urbanček se malomarno zlekne po travi. Glavo si podpre z rokami. požvižgava in gleda predse tjavendan. Po zraku pred njim plešejo mušice; poganjajo se navzgor — navzdol, kakor da se sivotkana, migljajoča mreža spušča k zemlji in se dviga od nje v enakomerni živahnosti. Solnce sveti v vsej zlati razkošnosti. V blesteči luči se svetlikajo rajajoče mušice kakor drobcji dragih kamenov.

Urbančku se iztegne desnica. Rada bi do pozlačenih mušic — toda te so predaleč, a roka je prekratka. Na iztegnjeno Urbančkovno desnico se ozre dobrohotno solnce in jo vso odene s sijajem in toploto. In ko se nanjo ogleda tudi Urbanček, zapazi, kako mu je roka umazana. Mušice tam spredaj, te drobne, drobčkane živalce, vršé v solnčnem ognju kakor iskrice žive, tako lepe in čiste — Urbančkova desnica pa je vsa grda, za nohte se je zajedla celo črna nesnaga! Ali je samo desnica taka? Deček položi na travo roko poleg roke — in glej, levica ni prav nič drugačna od desnice! Umazani sta obe! Neumiti sta obe! Ordli sta obe! Za nohti črno! Med prsti prah! Obračaj roke, kakor ti drago; ogleduj dlani, stiskaj pesti — umazano je umazano!

Kako pa naj bodo roke čiste, ako se dan na dan ogibljejo vode! In primejo za vsako stvar, ki jim pride pod prste, pa najsi bo umazana ali snažna. In močovilijo po pesku in prahu, pa kakortudi so umazane, se ne oguejo niti obleke, niti obraza, da je Urbanček ves marogast in prašan od glave do nog. Bolj umazan se ne bi mogel niti ciganu Hudoroviču izmotati iz bisage!

O, te nezgodne roke! Te umazane roke! Te grde Urbančkove roke!

Ko jih ugleda mati, mamica zlata — da, ali ne bo zopet sklenila svojih rok, vsa ohupana in žalostna, češ, tako grdega in umazanega Urbančka imam?

In materine roke — kako so lepe, kako so dobre, kako so mehke in blage! Kolikokrat so ga božale, ko je bil bolan! Kolikokrat so mu rezale kruh in ga oblačile, ga objemale in mu delile dobrot brez števila! Te lepe roke — roke materine! Te dobre roke — roke materine! Te edine roke — roke materine!

Ali se naj približa tem preblagim materinim rokam on — uskok iz ciganove bisage? Hoče li, da na nesnago njegovih rok kane solza iz žalost-

nih materinih oči? Da ga naj roke materine pahnejo od sebe, veleč mu:
»Nič več nisi moj, Urbanček! Le pojdi k Hudoroviču!«

Ne! Ne ! Ne! Tega Urbanček noče! Ne more! Ne sme! Preden se približa materi, se hoče ves umiti v potoku za vasjo, se hoče očediti — potem pa — ej, juh, jujuh! Naravnost v materin objem: z belimi, čistimi rokami v sladko zavetje — v materine roke!

Murnu.

Črni muren, pridi vun,
vun na božje solnce!
Boš oral in nam sejal,
da bo kaj za v lonce!

Čakaj, čakaj, ti lenuh,
z bilko te zbudimo!
Vun na solnce, ti črnuh,
nič ti ne storimo!

Ves zelen je breg in gaj,
pa ne greš iz luknje;
kaj te sram je ali kaj
tvoje črne suknje?

S tabo poigramo se,
videl boš, prav resno;
potlej pa spustimo te
v luknjo tvojo tesno!

Mi pa gremo v solnca žar
na zelene trate:
Črni muren, samotar —
kdo se meni zate!

I. E.